

gældende Udgifter, naar denne ved retsstridigt Forhold har givet Anledning til den opstaaede Tvist. Dette burde ogsaa gælde i de i § 14 omhandlede Tilfælde, hvor Udgifter til sproglig Bistand maa paaregnes, men slet ikke omtales.

Slutningsbestemmelsen i § 13 om, at Politimesteren kan bestemme, at Arbejderne kun kunne søge Arbejde andetsteds efter derom at have givet behørig Meddelelse, er formentlig uden praktisk Betydning.

ad § 14. Denne Paragraf bør formentlig rettest deles i to Dele, en offentligretlig, omfattende de Tilfælde, i hvilken udenlandske Arbejdere for offentlig Regning maa udsendes af Landet, og en privatretlig angaaende Paakendelse af Tvistigheder mellem Arbejdsgiver og Arbejder. Disse sidste rent private Forhold synes at burde behandles og paakendes under privat Politisag. Paa denne Maade vil enhver af Parterne selv faa Lejlighed til at varetage sit Tarv, og Afgørelsen vil synes mindre vilkaarlig. Ifølge den nu gældende Lov appelleres de afsagte Kendelser efter Reglerne for private Politisager, og det synes da naturligt, at de ogsaa i første Instans, hvor Grundlaget lægges, behandles som private Politisager.

I Tilfælde af, at Udlændingen ved Udsendelse falder det offentlige til Byrde, er det naturligt, at Forholdet oplyses ved Politiforhør.

I § 14 siges det, at Retten træffer Bestemmelse om Udlevering af Parternes Ejendele. Hvis det er Meningen hermed at anerkende, at Arbejdsgiveren har Tilbageholdelsesret i Arbejderens Ejendele, burde en saadan, saa vidt skønnes iøvrigt ubekendt, Retentionsret nærmere formuleres. Hvis det ikke har været Meningen at anerkende en Retentionsret — hvilket det vel ikke har været —, synes den paagældende Passus at burde udgaa som vildledende og overflødig, idet Fogden maa kunne sætte de paagældende i Besiddelse af deres Ejendele uden nogen Politiforetagelse.

Arbejdsgiverne anse sig særlig berettigede til at opbevare de udenlandske Arbejders Legitimationspapirer — formentlig med Urette. Denne Skik medvirker i nogen Grad til den med Legitimationspapirerne herskende Uorden, idet mange Arbejdere derved miste deres Papirer og saa skaffe sig uægte.

ad § 16. De polske Pigekaserner, som tidt ligge noget afsondrede, fordi man ønsker at have sine Polakker lidt til en Side, øve en stærk Tiltrækning paa den mandlige Ungdom saavel den udenlandske som den indenlandske. Pigenes Situation bliver derved tidt saa vanskelig, at de kunde trænge til et særligt Værn. Det vilde derfor vistnok være ret ønskeligt, om Straffelovens § 223 kunde ændres saaledes, at det i Straffelovens § 221 omhandlede Forhold blev Genstand for offentlig Paatale som offentlig Politisag, naar Forholdet øvedes ved Nattetid med Hensyn til Boliger for udenlandske kvindelige Arbejdere, eller at der i Polakloven optages en særlig Politiforskrift sigtende til at værne om de kvindelige Arbejders Fred i deres Bolig.

ad § 18. Som tidligere berørt forekommer det mig, at Tilsynet efter Polakloven i sin Hælhed eller i videst mulige Omfang bør overgaa til Arbejds- og Fabriktilsynet, under hvilket denne Inspektion naturligt hører hjemme. At gennemføre en Sondring, saaledes at Tilsynet med Boligen henlægges til Arbejds- og Fabriktilsynet, medens Tilsynet med Kontrakter m. m. vedblivende blev hos Politiet, vilde være lidet naturligt. Naar Arbejdstilsynet alligevel skal rundt til Kaserne, vilde det jo være unødvendigt Spild af Arbejdskraft at lade Politibetjenten gøre samme Tur af Hensyn til Papirerne.

Skal der imidlertid fortsættes med det mangefoldige Tilsyn som hidtil, bør det indbyrdes Forhold mellem Tilsynsmyndighederne bestemmes ved et Reglement, og der bør stilles den fornødne Medhjælp til Politimesterens Raadighed ved en Forøgelse af Landpolitiet.

Byfogden i *Nakskov* bemærker, at der ikke for Købstadens Vedkommende har været Lejlighed til at indvinde Erfaringer, som kunde begrunde et Forslag til Ændringer i eller Tilføjelser til Lovens enkelte Bestemmelser.

Herredsfogden i *Lollands Sønder-Herred* (*Nakskov*) bemærker bl. a. følgende:

Det findes uheldigt, at Tilsynet med Arbejdernes Boliger er lagt i Hænderne paa 3 forskellige Myndigheder, nemlig Politiet, Embedslægen og Arbejds- og Fabriktilsynet, der hver for sig giver Arbejdsgiverne direkte Ordre, kasserer eller godkender Bygninger og Indretninger m. v., og da der ofte vil kunne have afvigende Meninger i disse Hen-